

7-8. osztály

Jézus születésének ígérete (Lk 1, 26–38)

²⁶A hatodik hónapban pedig Isten elküldte Gábriel angyalt Galilea egyik városába, Názáretbe ²⁷egy szűzhöz, aki a Dávid házából származó József jegyese volt. A szűznek pedig Mária volt a neve. ²⁸És hozzálépve így szólt az angyal: Üdvöz légy, kegyelembe fogadott, az Úr veled van! ²⁹Mária megdöbben e szavakra, és fontolgatta, mit jelenthet ez a köszöntés.

³⁰Az angyal ezt mondta neki: Ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál Istennél!³¹ Íme, fogansz méhedben, és fiút szülsz, akit nevezz Jézusnak. ³²Nagy lesz ő, és a Magasságos Fiának nevezik majd; az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak a trónját, ³³ő pedig uralkodik a Jákób házán örökké, és uralkodásának nem lesz vége.³⁴Mária megkérdezte az angyalt: Hogyan lehetséges ez, mivel én férfit nem ismerek? ³⁵Az angyal így válaszolt neki: A Szentlélek száll reád, és a Magasságos ereje árnyékozik be téged, ezért a születendőt is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának. ³⁶Íme, Erzsébet, a te rokonod is fiút fogant öregségére, és már a hatodik hónapjában van az, akit meddőnek mondanak, ³⁷mert Istennek semmi sem lehetetlen. ³⁸Mária ezt mondta: Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint! És eltávozott tőle az angyal.

Mária Erzsébetnél (Lk 1, 39–45)

³⁹Azokban a napokban útra kelt Mária, és sietve elment a hegyvidékre, Júda egyik városába. ⁴⁰Bement Zakariás házába, és köszöntötte Erzsébetet. ⁴¹Amikor Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, megmozdult a magzat a méhében. Betelt Erzsébet Szentlélekkel, ⁴²és hangos szóval kiáltotta: Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhed gyümölcse! ⁴³Hogyan lehetséges, hogy az én Uram anyja jön el énhozzám? ⁴⁴Mert íme, amint meghallottam köszöntésed, ujjongva mozdult meg méhemből a magzat. ⁴⁵Boldog, aki elhitte, hogy beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki.

Jézus születése (Lk 2, 1–20)

¹Történt pedig azokban a napokban, hogy Augusztusz császár rendeletet adott ki: írják össze az egész földet. ²Ez az első összeírás akkor történt, amikor Szíriában Kvirinius volt a helytartó. ³Elment tehát mindenki a maga városába, hogy összeírják. ⁴Felment József is a galileai Názáretből Júdeába, Dávid városába, amelyet Betlehemnek neveznek, mert Dávid házából és nemzetségéből származott, ⁵hogy összeírják jegyesével, Máriával együtt, aki áldott állapotban volt. ⁶És történt, hogy amíg ott voltak, eljött szülésének ideje, ⁷és megszülte

elsőszülött fiát. Bepólyálta, és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely.
⁸Pásztorok tanyáztak azon a vidéken a szabad ég alatt, és örködtek éjszaka a nyájuk mellett.
⁹És az Úr angyala megjelent nekik, körülragyogta őket az Úr dicsősége, és nagy félelem vett erőt rajtuk. ¹⁰Az angyal pedig ezt mondta nekik: Ne féljete, mert íme, nagy örömet hirdetek nektek, amely az egész nép öröme lesz: ¹¹üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában. ¹²A jel pedig ez lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban. ¹³És hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg az angyallal, akik dicsérték az Istent, és ezt mondták: ¹⁴Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békeség, és az emberekhez jóakarát. ¹⁵Miután elmentek tőlük az angyalok a mennybe, a pásztorok így szóltak egymáshoz: Menjünk el Betlehembe, és nézzük meg azt, ami ott történt, amit az Úr tudtunkra adott. ¹⁶Elmentek tehát sietve, és megtalálták Máriát, Józsefet és a jászolban fekvő kisgyermeket. ¹⁷Amikor meglátták őt, elmondták mindazt, amit erről a kisgyermekről az angyalok hirdettek, ¹⁸és mindenki, aki hallotta, elcsodálkozott azon, amit a pásztorok mondtak nekik. ¹⁹Mária pedig mindezeket a beszédeket megjegyezte, és szívében forgatta. ²⁰A pásztorok pedig visszatértek, dicsőítve és magasztalva Istent mindazért, amit hallottak és láttak, úgy, ahogyan ő megüzente nekik.-

Simeon és Anna (Lk 02, 25 – 32)

²⁵És íme, élt egy ember Jeruzsálemben, akinek Simeon volt a neve. Igaz és kegyes ember volt, várta Izráel vigasztalását, és a Szentlélek volt rajta. ²⁶Azt a kijelentést kapta a Szentlélektől, hogy nem hal meg addig, amíg meg nem látja az Úr Krisztusát. ²⁷A Lélek indítására elment a templomba, és amikor a gyermek Jézust bevitték szülei, hogy eleget tegyenek a törvény előírásainak, ²⁸akkor karjába vette, áldotta az Istent, és ezt mondta:²⁹Most bocsátod el, Uram, szolgádat beszéded szerint békeséggel, ³⁰mert meglátta szemem üdvösségedet, ³¹amelyet elkészítettél minden nép szeme láttára, ³²hogy megjelenjék világosságul a pogányoknak és dicsőségül népednek, Izráelnek.

A tizenkét éves Jézus a templomban (Lk 2, 41–52)

⁴¹Szülei évenként elmentek Jeruzsálembe a páska ünnepére. ⁴²Amikor tizenkét éves lett, szintén felmentek Jeruzsálembe az ünnepi szokás szerint. ⁴³Miután pedig eltelt az ünnepnapok, és hazafelé indultak, a gyermek Jézus ott maradt Jeruzsálemben. Szülei azonban ezt nem vették észre. ⁴⁴Mivel azt hitték, hogy az útítársak között van, elmentek egynapi járóföldre, és csak akkor kezdték keresni a rokonok és az ismerősök között. ⁴⁵De mivel nem találták, visszatértek Jeruzsálembe, és ott keresték tovább. ⁴⁶Három nap múlva találták meg a

templomban, amint a tanítómesterek körében ült, hallgatta és kérdezte őket, ⁴⁷és mindenki, aki hallotta, csodálkozott értelmén és feleletein. ⁴⁸Amikor szülei meglátták, megdöbbenek, anyja pedig így szólt hozzá: Gyermequem, miért tetted ezt velünk? Íme, apád és én kétségbeesetten kerestünk téged. ⁴⁹Ő pedig így válaszolt: Miért kerestetek engem? Nem tudátok, hogy az én Atyám házában kell lennem? ⁵⁰Ők azonban a nekik adott választ nem értették. ⁵¹Jézus ezután elindult velük, elment Názáretbe, és engedelmeskedett nekik. Anyja mindezeket a szavakat megőrizte szívében, ⁵²Jézus pedig gyarapodott bölcsességben, testben, Isten és emberek előtt való kedvességben.

Jézus megkeresztelkedése (Lk 3, 2–3 és 21–22)

²Annás és Kajafás főpapok idején szólt az Úr Jánoshoz, Zakariás fiához a pusztában. ³Ő pedig bejárta a Jordán egész környékét, és hirdette a megtérés keresztségét a bűnök bocsánatára...

²¹Történt, hogy amikor az egész nép megkeresztelkedett, és Jézus is megkeresztelkedett és imádkozott, megnyílt az ég, ²²leszállt rá a Szentlélek galambhoz hasonló testi alakban, és hang hallatszott a mennyből: Te vagy az én szeretett Fiam, benned gyönyörködöm.

Jézus Názáretben (Lk 4, 14–19)

¹⁴Jézus a Lélek erejével visszatért Galileába, és elterjedt a híre az egész környéken. ¹⁵Tanított a zsinagógáikban, és dicsőítette mindenki. ¹⁶Amikor Názáretbe ment, ahol felnevelkedett, szokása szerint bement szombaton a zsinagógába, és felállt, hogy felolvasson. ¹⁷Odanyújtották neki Ézsaiás próféta könyvét, ő pedig kinyitotta a könyvtekercset, és megkereste azt a helyet, ahol ez van megírva: ¹⁸„Az Úrnak Lelke van énrajtam, mert felkent engem, hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek; azért küldött el, hogy a szabadulást hirdessem a foglyoknak, és a vakoknak szemük megnyílását; hogy szabadon bocsássam a megkínzottakat, ¹⁹és hirdessem az Úr kedves esztendejét.”

Jézus gyógyít (Lk 4, 40, 44)

⁴⁰Napnyugtakor mindenki hozzávitte a különféle bajokban szenvedő betegét; ő pedig mindegyikükre rátette a kezét, és meggyógyította őket. ⁴⁴És hirdette az ígét Júdea zsinagógaiban.

A tizenkét tanítvány elhívása (Lk 6, 12–16)

¹²Történt azokban a napokban, hogy kiment a hegyre imádkozni, és Istenhez imádkozva virrasztotta át az éjszakát. ¹³Amikor megvirradt, odahívta tanítványait, és kiválasztott közülük

tizenkettőt, akiket apostoloknak is nevezett: ¹⁴Simont, akit Péternek nevezett el, Andrást, a testvérét, Jakabot és Jánost, Fülöpöt és Bertalant, ¹⁵Mátét és Tamást, Jakabot, Alfeus fiát és Simont, akit Zélótának neveztek, ¹⁶Júdást, Jakab fiát és Júdás Iskáriótest, aki árulóvá lett.

Az ötezer ember megvendéglése (Lk 9, 12–17)

¹²Amikor a nap már hanyatlani kezdett, a tizenkettő odament hozzá, és ezt mondta neki: Bocsásd el a sokaságot, hadd menjenek el a környező falvakba és tanyákra, hogy ott megszálljanak és élelmet szerezzenek, mert itt lakatlan helyen vagyunk. ¹³Ő azonban ezt mondta nekik: Ti adjatok nekik enni! Ők így válaszoltak: Nincs nálunk több, mint öt kenyér és két hal, hacsak el nem megyünk, és nem veszünk eledelt ennek az egész sokaságnak.

¹⁴Ugyanis mintegy ötezer férfi volt ott. Jézus így szólt a tanítványaihoz: Ültessétek le őket ötvenes csoportokban! ¹⁵Így tettek, és leültették valamennyit. ¹⁶Ő pedig vette az öt kenyeret és a két halat, feltekintett az égre, megáldotta, megtörte, és a tanítványoknak adta, hogy tegyék a sokaság elé. ¹⁷Ettek és jóllaktak mindnyájan; azután összeszedték a megmaradt darabokat, tizenkét kosárral.

Jézus megdicsőülése (Lk 9, 28–36)

²⁸E beszédek után mintegy nyolc nappal Jézus maga mellé vette Pétert, Jánost meg Jakabot, és felment a hegyre imádkozni. ²⁹Imádkozás közben arca elváltozott, és ruhája fehéren tündöklött. ³⁰És íme, két férfi beszélt vele: Mózes és Illés, ³¹akik dicsőségben megjelenve, élete végéről beszéltek, amelynek Jeruzsálemben kell beteljesednie. ³²Pétert és társait pedig elnyomta az álom. Amikor azonban felébredtek, látták az ő dicsőségét és azt a két férfit, akik ott álltak vele. ³³És amikor azok távozni akartak tőle, azt mondta Péter Jézusnak: Mester, jó nekünk itt lennünk, készítsünk három sátrat: neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet. Mert nem tudta, mit beszél. ³⁴Alighogy ezt kimondta, felhő támadt, és beárnyékolta őket. Nagyon megrémültek, amikor a felhőbe kerültek. ³⁵És hang hallatszott a felhőből: Ez az én Fiam, akit kiválasztottam, reá hallgassatok! ³⁶Amikor a hang hallatszott, Jézust egyedül találták. Ők pedig hallgattak, és azokban a napokban senkinek nem mondtak el semmit abból, amit láttak.

Mária és Márta (Lk 10, 38–42)

³⁸Amikor továbbhaladtak, betért egy faluba, ahol egy Márta nevű asszony a házába fogadta. ³⁹Volt ennek egy Mária nevű testvére, aki leült az Úr lábához, és hallgatta beszédét. ⁴⁰Mártát pedig teljesen lefoglalta a sok munka. Ezért odajött, és így szólt: Uram,

nem törődsz azzal, hogy a testvérem magamra hagyott a munkában? Mondd hát neki, hogy segítsen!⁴¹Az Úr azonban így felelt neki: Márta, Márta, sok mindenért aggódsz és nyugtalankodsz,⁴²pedig kevésre van szükség, valójában csak egyre. Mária a jó részt választotta, amelyet nem vehetnek el tőle.

Jézus bevonul Jeruzsálembe (Lk 19, 28 – 38)

²⁸Miután ezeket elmondta, továbbhaladt Jeruzsálem felé. ²⁹Amikor közeledett Bétfagéhoz és Betániához, az Olajfák hegyénél elküldött tanítványai közül kettőt, és ezt mondta nekik:

³⁰Menjete a szemben fekvő faluba, és amikor beértek, találtok egy megkötött szamárcsikót, amelyen még nem ült ember: oldjátok el, és vezessétek ide! ³¹Ha pedig valaki megkérdezi tőletek: Miért oldjátok el? – mondjátok ezt: Az Úrnak van szüksége rá.³²Amikor a küldöttek elmentek, mindent úgy találtak, ahogyan megmondta nekik. ³³Miközben eloldották a szamárcsikót, gazdáit kérdezték tőlük: Miért oldjátok el a szamárcsikót? ³⁴Ők így feleltek: Mert az Úrnak van szüksége rá. ³⁵Azután elvezették Jézushoz a szamárcsikót, ráterítették felsőruhájukat, és felültették rá Jézust.³⁶Amint ment tovább, az emberek az útra terítették felsőruhájukat. ³⁷Mikor pedig már közeledett az Olajfák hegyének lejtőjéhez, a tanítványok egész sokasága örvendezve fennhangon dicsérni kezdte Istent mindazokért a csodákért, amelyeket láttak, ³⁸és ezt kiáltották: Áldott a király, aki az Úr nevében jön! A mennyben békesség, és dicsőség a magasságban!

Júdás árulása (Lk 22, 1–6)

¹Közeledett már a kovásztalan kenyerek ünnepe, amelyet páskának neveztek. ²A főpapok és az írástudók keresték a módját, hogyan öljék meg Jézust. Féltek ugyanis a néptől.

³A Sátán pedig bement Júdásba, akit Iskáriótesnek neveztek, és egyike volt a tizenkettőnek.

⁴Elment, és megbeszélte a főpapokkal és a templomórség vezetőivel, hogyan adja őt a kezükre. ⁵Azok megörültek, és megígérték, hogy pénzt adnak neki. ⁶Ő elfogadta az egyezséget, és kedvező alkalmat keresett arra, hogy a kezükre adhassa őt, amikor nincs jelen a sokaság.

Az utolsó vacsora (Lk 22, 7–23)

⁷Elérkezett a kovásztalan kenyerek napja, amikor fel kellett áldozni a páskabarányt. ⁸Jézus elküldte Pétert és Jánost ezt mondva: Menjetek el, és készítsétek el nekünk a páskavacsorát, hogy megehessük. ⁹Ők pedig ezt kérdezték tőle: Mi a kívánságod, hol készítsük el? ¹⁰Ő így válaszolt: Amikor beértek a városba, szembejön veletek egy ember, aki egy korsó vizet visz,

kövessétek őt abba a házba, ahova bemegy, ¹¹és mondjátok meg a ház gazdájának: A Mester ezt üzeni neked: hol van a szállás, ahol tanítványaimmal együtt megehetem a páskavacsorát? ¹²Ő majd mutat nektek egy nagy, berendezett emeleti termet: ott készítsétek el! ¹³Akkor elmentek, és mindent úgy találtak, amint előre megmondta nekik; és elkészítették a páskavacsorát. ¹⁴Amikor eljött az óra, asztalhoz telepedett az apostolokkal együtt, ¹⁵és ezt mondta nekik: Vágyva vágytam arra, hogy szenvedésem előtt megegyem veletek ezt a páskavacsorát. ¹⁶Mert mondom nektek, hogy többé nem eszem ebből a páskavacsorából, amíg csak be nem teljesedik az Isten országában. ¹⁷Azután vette a poharat, hálát adott, és ezt mondta: Vegyétek, és osszátok el magatok között! ¹⁸Mert mondom nektek, hogy nem iszom mostantól fogva a szőlőtő terméséből, amíg el nem jön az Isten országa. ¹⁹És vette a kenyeret, hálát adott, megtörte, és e szavakkal adta nekik: Ez az én testem, amely tiérettetek adatik: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre! ²⁰Hasonlóképpen vette a poharat is, miután megvacsoráztak, és ezt mondta: E pohár az új szövetség az én vérem által, amely tiérettetek ontatik ki. ²¹De íme, annak a keze, aki elárul engem, az enyémmel együtt van az asztalon. ²²Mert az Emberfia elmegy ugyan, amint elrendeltetett, de jaj annak az embernek, aki elárulja őt. ²³Azok pedig kérdezgetni kezdték egymástól, hogy ki lehet az közülük, aki ezt meg fogja tenni.

Jézus elfogása (Lk 22, 47–53)

⁴⁷Miközben ezeket mondta, íme, sokaság közeledett. Júdás jött elől, a tizenkettő egyike, és Jézushoz lépett, hogy megcsókolja. ⁴⁸Jézus így szólt hozzá: Júdás, csókkal árulod el az Emberfiát? ⁴⁹Amikor a körülötte levők látták, hogy mi készül, megkérdezték: Uram, odavágjunk a karddal? ⁵⁰Egyikük oda is csapott a főpap szolgájára, és levágta a jobb fülét. ⁵¹Jézus azonban megszólalt, és ezt mondta nekik: Hagyjátok abba! És megérintve a fülét, meggyógyította őt. ⁵²Majd ezt mondta az ellene kivonuló főpapoknak, a templomórség vezetőinek és a véneknek: Úgy vonultok ki ellenem kardokkal és botokkal, mint valami rabló ellen. ⁵³Mindennap veletek voltam a templomban, mégsem emeltetek rám kezet. De ez a ti órátok és a sötétség hatalmának ideje.

Jézus a főpap házában (Lk 22, 54–65)

⁵⁴Miután pedig elfogták őt, elvitték és bekísérték a főpap házába. Péter pedig távolról követte. ⁵⁵Mikor az udvar közepén tüzet raktak, és körülülték, Péter is leült közéjük. ⁵⁶Amint ott ült a tűz világánál, meglátta őt egy szolgáló, szemügyre vette, és így szólt: Ez is veled volt. ⁵⁷Ő azonban letagadta, ezt mondva: Asszony, nem ismerem őt! ⁵⁸Röviddel ezután más

látta meg, és ezt mondta: Te is közülük való vagy! De Péter így válaszolt: Ember, nem vagyok! ⁵⁹Körülbelül egy óra múlva másvalaki is bizonygatta: De bizony, ez is vele volt, hiszen ő is Galileából való. ⁶⁰Péter azonban ismét tagadta: Ember, nem tudom, mit beszélsz. És amikor ezt mondta, egyszerre megszólalt a kakas. ⁶¹Ekkor megfordult az Úr, és rátekintett Péterre. Péter pedig visszaemlékezett az Úr szavára, amikor azt mondta neki: Ma, mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem. ⁶²Azután kiment, és keserves sírásra fakadt. ⁶³Azok a férfiak, akik őrizték Jézust, gúnyolták, és verték őt, ⁶⁴majd eltakarták a szemét, és ezt kérdezték: Ki ütött meg téged? Profétáld meg! ⁶⁵És sok más szidalmat is szórtak rá.

Jézus a Nagytanács előtt (Lk 22, 66–71)

⁶⁶Amint megvirradt, összegyűlt a nép véneinek tanácsa, a főpapok és az írástudók. Jézust a nagytanács elé vezették, ⁶⁷és felszólították: Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk! Ő pedig így válaszolt: Ha megmondom nektek, nem hiszitek, ⁶⁸ha pedig én kérdezek titeket, nem feleltek. ⁶⁹De mostantól fogva ott ül majd az Emberfia a mindenható Isten jobbján. ⁷⁰Erre mind azt kérdezték: Akkor hát te vagy az Isten Fia? Ti mondjátok, hogy én vagyok – feleltek nekik. ⁷¹Azok pedig így szóltak: Mi szükségünk van még tanúvallomásra? Hiszen magunk hallottuk a saját szájából.

Jézus Pilátus előtt (Lk 23, 1–5)

¹Ezután valamennyien elindultak, és elvitték őt Pilátushoz. ²Ott így kezdték vádolni: Megállapítottuk, hogy félrevezeti népünket, ellenzi, hogy adót fizessünk a császárnak, és azt állítja magáról, hogy ő a felkent király. ³Pilátus megkérdezte tőle: Te vagy a zsidók királya? Ő pedig ezt felelte: Te mondod. ⁴Pilátus erre így szólt a főpapokhoz és a sokasághoz: Semmi bűnt nem találok ebben az emberben. ⁵De azok még erősebben kiáltozták: Fellázítja a népet tanításával egész Júdeában, Galileától kezdve egészen idáig.

Jézus és Barabbás (Lk 23, 13–25)

¹³Pilátus összehívta a főpapokat, a vezetőket és a népet, ¹⁴és így szólt hozzájuk: Ezt az embert elém hoztátok azzal, hogy a népet félrevezeti. Íme, én előttetek hallgattam ki, és semmi olyan bűnt nem találtam ebben az emberben, amivel vádoljátok. ¹⁵De még Heródes sem, mert visszaküldte hozzánk. Láthatjátok, hogy semmi halált érdemlő dolgot nem követett el: ¹⁶megfenyítem tehát, és elbocsátom. ¹⁷Ünnepenként pedig szabadon kellett neki bocsátania egy foglyot. ¹⁸Erre valamennyien felkiáltottak: Ezt öld meg! Barabbást pedig bocsásd el

nekünk! ¹⁹Ez az ember a városban történt lázadás és gyilkosság miatt került börtönbe. ²⁰Pilátus ismét szólt hozzájuk, mert szerette volna szabadon bocsátani Jézust. ²¹De ezek kiáltoztak: Feszítsd meg, feszítsd meg őt! ²²Ő azonban harmadszor is így szólt hozzájuk: De hát mi rosszat tett ez az ember? Nem találtam benne semmiféle halált érdemlő bűnt: megfenyíttem tehát, és elbocsátom. ²³De azok hangos kiáltásokkal sürgették és követelték, hogy feszítsék meg. És kiáltásuk győzött. ²⁴Pilátus ekkor úgy döntött, hogy legyen meg, amit kívánnak: ²⁵szabadon bocsátotta azt, akit kértek, aki lázadás és gyilkosság miatt volt börtönben, Jézust pedig kiszolgáltatta akaratauknak.

Jézus a keresztfán (Lk 23, 32–43)

³²Két gonosztevőt is vittek, hogy vele együtt végezzék ki őket. ³³Amikor arra a helyre értek, amelyet Koponya-helynek hívtak, keresztre feszítették őt és a gonosztevőket: az egyiket a jobb, a másikat a bal keze felől. ³⁴Jézus pedig így könyörgött: Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek! Azután sorsvetéssel megosztottak ruháin. ³⁵A nép ott állt és nézte. A főemberek pedig velük együtt így csúfolódtak: Másokat megmentett, mentse meg magát, ha ő a Krisztus, az Isten választottja! ³⁶Kigúnyolták a katonák is, odamentek hozzá, ecetet vittek neki, ³⁷és így szóltak: Ha te vagy a zsidók királya, mentsd meg magadat! ³⁸Felirat is volt a feje fölött görög, latin és héber betűkkel írva: EZ A ZSIDÓK KIRÁLYA. ³⁹A megfeszített gonosztevők közül az egyik így káromolta őt: Nem te vagy a Krisztus? Mentsd meg magadat és minket is! ⁴⁰De a másik megróttá, ezt mondva neki: Nem féled az Istent? Hiszen te is ugyanazon ítélet alatt vagy! ⁴¹Mi ugyan jogosan, mert tetteink méltó büntetését kapjuk, de ő semmi rosszat sem követett el. ⁴²Majd így szólt: Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz a te királyságodba! ⁴³Jézus így felelt neki: Bizony mondom neked, ma velem leszel a paradicsomban.

Jézus halála (Lk 23, 44–49)

⁴⁴Tizenkét órától három óráig sötétség lett az egész földön. ⁴⁵A nap elhomályosodott, a templom kárpitja pedig közepén kettéhasadt. ⁴⁶Ekkor Jézus hangosan felkiáltott: Atyám, a te kezembe teszem le az én lelkemet! És ezt mondva meghalt. ⁴⁷Amikor a százados látta, hogy mi történt, dicsőítette Istent, és így szólt: Ez az ember valóban igaz volt. ⁴⁸És az egész sokaság, amely erre a látványra összeverődött, amikor látta a történeteket, mellét verve tért haza. ⁴⁹Jézus ismerősei pedig mindnyájan és az őt Galileától fogva követő asszonyok távolabb állva szemlélték mindezt.

Jézus temetése (Lk 23, 50–56)

⁵⁰Volt egy József nevű ember, Arimátiából, a júdeaiak egyik városából, a nagytanács tagja, derék és igaz férfiú,⁵¹aki nem értett egyet a többiek döntésével és eljárásával, mert várta az Isten országát. ⁵²Ő elment Pilátushoz, és elkérte Jézus testét. ⁵³Azután levette, gyolcsba göngyölte, és elhelyezte egy sziklába vágott sírboltban, amelyben még soha senki sem feküdt. ⁵⁴Az ünnepi előkészület napja volt, és hamarosan kezdődött a szombat. ⁵⁵Elkísérték őt az asszonyok, akik együtt jöttek Jézussal Galileából, és megnézték a sírboltot meg azt is, hogyan helyezték el Jézus testét. ⁵⁶Azután visszatértek, illatszereket és drága keneteket készítettek. Szombaton azonban pihentek a parancsolat szerint.

Jézus feltámadása (Lk 24, 1–12)

¹A hét első napján pedig kora hajnalban elmentek a sírhoz, és magukkal vitték az elkészített illatszereket. ²A követ a sírbolt elől elhengerítve találták, ³és amikor bementek, nem találták az Úr Jézus testét. ⁴Amikor emiatt tanácstalanul álltak, íme, két férfi lépett melléjük fénylő ruhában. ⁵Az asszonyok megrémültek, és a földre szegezték tekintetüket, de azok így szóltak hozzájuk: Miért keresitek a holtak között az élő? ⁶Nincsen itt, hanem feltámadt. Emlékezzetek vissza: megmondta nektek még Galileában, ⁷hogy az Emberfiának bűnös emberek kezébe kell adatnia és megfeszíttetnie, de a harmadik napon fel kell támadnia. ⁸Ekkor visszaemlékeztek szavaira, ⁹és visszatérve a sírtól, hírül adták mindezt a tizenegynek és a többieknek. ¹⁰A magdalai Mária, Johanna, valamint a Jakab anyja, Mária és más, velük lévő asszonyok elmondták mindezt az apostoloknak, ¹¹de ők üres fecsegésnek tartották ezt a beszédet, és nem hittek nekik. ¹²Péter azonban felkelt, elfutott a sírhoz, és amikor behajolt, csak a lepedőket látta ott. Erre elment, és csodálkozott magában a történeteken.

Az emmausi tanítványok (Lk 24, 13–35)

¹³Tanítványai közül ketten aznap egy faluba mentek, amely Jeruzsálemtől hatvanfutamnyira volt, és amelynek Emmaus a neve, ¹⁴és beszélgettek egymással mindarról, ami történt. ¹⁵Miközben egymással beszélgettek és vitáztak, maga Jézus is melléjük szegődött, és együtt ment velük. ¹⁶Látásukat azonban mintha valami akadályozta volna, hogy ne ismerjék fel őt. ¹⁷Ő pedig így szólt hozzájuk: Miről beszélgettek egymással útközben? Erre szomorúan megálltak. ¹⁸Majd megszólalt az egyik, név szerint Kleopás, és ezt mondta neki: Te vagy az egyetlen idegen Jeruzsálemben, aki nem tudod, mi történt ott ezekben a napokban? ¹⁹Mi

történt? – kérdezte tőlük. Ők így válaszoltak neki: Az, ami a názáreti Jézussal esett, aki cselekedetben és szóban hatalmas próféta volt Isten és az egész nép előtt; ²⁰és hogyan adták át főpapjaink és főembereink halálos ítéletre, és hogyan feszítették meg. ²¹Pedig mi abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izráelt. De ma már harmadik napja, hogy ezek történtek. ²²Ezenfelül néhány közülünk való asszony is megdöbbenett minket, akik kora hajnalban ott voltak a sírboltnál, ²³de nem találták ott a testét; eljöttek, és azt beszélték, hogy angyalok jelenését is látták, akik azt hirdették, hogy ő él. ²⁴El is mentek néhányan a velünk levők közül a sírhoz, és mindent úgy találtak, ahogyan az asszonyok beszélték; őt azonban nem látták. ²⁵Akkor ő így szólt hozzájuk: Ó, ti balgák! Milyen rest a szívetek, hogy mindazt elhiggyétek, amit megmondtak a próféták! ²⁶Hát nem ezt kellett-e elszenvednie a Krisztusnak, és így megdicsőülnie? ²⁷És Mózesről meg valamennyi prófétáról kezdve elmagyarázta nekik mindazt, ami az Írásokban róla szólt. ²⁸Így értek el ahhoz a faluhoz, amelybe igyekeztek. Ő azonban úgy tett, mintha tovább akarna menni. ²⁹De azok unszolták és kérték: Maradj velünk, mert esteledik, a nap is lehanyatlott már! Bement hát, hogy velük maradjon. ³⁰És amikor asztalhoz telepedett velük, vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és nekik adta. ³¹Ekkor megnyílt a szemük, és felismerték, ő azonban eltűnt előlük. ³²Ekkor így szóltak egymáshoz: Nem hevült-e a szívünk, amikor beszélt hozzánk az úton, amikor feltárta előttünk az Írásokat? ³³Még abban az órában útra keltek, és visszatértek Jeruzsálembe, ahol egybegyűlve találták a tizenegyet és a velük levőket. ³⁴Ők elmondták, hogy valóban feltámadt az Úr, és megjelent Simonnak. ³⁵Erre ők is elbeszélték, ami az úton történt, és hogy miként ismerték fel őt a kenyér megtöréséről.

Jézus megjelenik a tanítványoknak (Lk 24, 36–49)

³⁶Miközben ezekről beszélgettek, maga Jézus állt meg közöttük, és így köszöntötte őket: Békesség nektek! ³⁷Azok megrettentek, és félelmükben azt hitték, hogy valami szellemet látnak. ³⁸Ő azonban így szólt hozzájuk: Miért rémültetek meg, és miért támad kétség a szívetekben? ³⁹Nézzétek meg a kezeimet és a lábaimat, hogy valóban én vagyok! Tapintsatok meg, és nézzetek meg jól! Mert a szellemnek nincs húsa és csontja, de amint látjátok, nekem van. ⁴⁰És ezeket mondva, megmutatta nekik a kezeit és a lábait. ⁴¹Amikor pedig még mindig hitetlenkedtek örömeükben, és csodálkoztak, megkérdezte tőlük: Van itt valami enivalótok? ⁴²Ők pedig adtak neki egy darab sült halat. ⁴³Elvette, és szemük láttára megezte. ⁴⁴Majd így szólt hozzájuk: Ezt mondtam nektek, amikor még veletek voltam: be kell teljesednie mindannak, ami meg van írva rólam Mózes törvényében, a prófétáknál és a zsoltárokból. ⁴⁵Akkor megnyitotta értelmüket, hogy értsék az Írásokat, ⁴⁶és így szólt hozzájuk:

Úgy van megírva, hogy a Krisztusnak szenvednie kell, de a harmadik napon fel kell támadnia a halottak közül,⁴⁷ és hirdetni kell az ő nevében a megtérést és a bűnbocsánatot minden nép között, Jeruzsálemtől kezdve.⁴⁸ Ti vagytok erre a tanúk.⁴⁹ És íme, én elküldöm nektek, akit Atyám ígért, ti pedig maradjatok a városban, amíg fel nem ruháztattok mennyei erővel.

Jézus mennybemenetele (Lk 24, 50–52)

⁵⁰Ezután kivitte őket Betániáig, felemelte a kezét, és megáldotta őket.⁵¹ És miközben áldotta őket, eltávolodott tőlük, és felvitetett a mennybe.⁵² Azok pedig leborulva imádták őt, majd nagy örömmel visszatértek Jeruzsálembe; ⁵³mindig a templomban voltak, és áldották Istent.